

Látogatás az egykori FEKETEMAGYAROK földjén

Felvidéken

Kiss Imre szervezésével, 2013. 07. 31-én szerdán 07:20-kor Budapestről a POFOSZ székháza elől indultunk 19-en az egykori Sziklamező = Felvidék felé, mert 20. társunk Iker László nem érkezett meg időben. Az FLX- 535-ös frsz. kisautóbuszt Boros Ferenc autóbuszvezető vezette. 8:30-kor Ipolyságnál léptük át a ma már jelképes határt, de a pihenőhelyen rá kellett döbbernünk, hogy ha már nincs is határ ellenőrzés, de ha egy kis kávéért rendelünk, azt már Euróval kell fizetnünk és szlovákul szólnak hozzánk.

Első megállónk Besztercebányán volt 10:30-11:45-ig. Buszunk megállt a parkolóban. Szűcsné Erzsike és Szécsi Pista nem jött velünk, de a többség a városközpontban nézelődött egy kicsit. Lépcsőn fölmentünk a piactéren át és benéztünk három egymásmelletti templomba és meglátogattuk az egyik temetőt, ahol még magyarul is volt sírfelirat.

Egy kis pihenő Poprádon.

Majd továbbhaladva átmentünk Zójomon és megálltunk Poprádon 14:05-14:43-ig egy benzinkútnál, ahol csináltam pár fölvételt háttérben a magas hegyekkel. Bár a következő napra volt tervezve, de elmentünk a szlovák –lengyel határ mellett Dunajec folyóhoz tutajozni. Ez a Pienini Nemzeti Park területe a Magas-Tátrától északkeletre. Az én képzeletemben az igazi tutajozás egészen más, de amiben részt vettünk, ez egy turista tutajozás. 5 db 400x50x50-es felül nyitott faalkotmányokat egymáshoz kötnek és padokat helyeznek rájuk. Egy sorban négyen ülnek, lábuk között a két tag egymás melletti oldala. Ez az 5 tag, 12 személy biztonságos szállítására alkalmas. Mi, a két tutajossal 19-en voltunk, mert két idegen fiatal is hozzánk került. Ez a tutajozás 11 km. hosszú és elvileg 90 perces az útidő. A Dunajec itt egy alacsony vízállású 50-70 cm-es

A dunajeci tutajosok.

mélységű folyó, ahol a tutaj alja sokszor találkozik a folyó fenekén található kavicsokkal. Több helyen összeszűkül a víz folyása a magas kavicslerakódás miatt és ilyenkor felgyorsul. Ilyenkor kell a két bottal kormányzó tutajosnak biztonságosan kormányoznia. Ez a járat, a mai napon tanulójárat volt, mert a tutajosok nem jól kormányoztak. Talán a túlsúly miatt, de többször megakadtunk a keskeny kavicsfalakon. Az egyik alkalommal Kiss Imre feleségének az egyik úja a két tutajtag közé szorult és erősen zúzódott. Útközben regéket meséltek a látványokról, amit az egyik szlovákul tudó útitársnőnk fordított nekünk. Szép volt amit hallottunk, de kevés volt a valóságalapja. Lényeg, hogy a tutajozásunk így 2 órahosszig tartott. Mivel egyszerre több tutaj is közlekedett a folyón, a társak nem hagyták szó nélkül a malórt. Ráadásul a tutaj alján, az eddig szerzett sérülésektől állandó volt a vízbefolyás, így többször is bokáig ültünk a hideg vízbe, ezért állandóan meregetni kellett az aljáról a vizet. A kiszálláskor, élelmes turista fotós 3 Euróért kínálta a menet közben készített, majd elkészített képeket, amiből többen is vettek. A parkolóig vagy gyalog, vagy 3 Euróért, konflissal is lehetett megtenni a másfél kilométeres távolságot. 19:00-kor indultunk tovább és kerestük az éjjeli szállásunkat Lublófürdőt, ahova 20-kor érkeztünk a 700 ágyas Lubovna szállodába. Itt kaptunk finom vacsorát, majd a 8. emeleten elszállásolást. Másnap reggel, augusztus 1-én csütörtökön, a fecskék csivitelésére ébredtünk, mert kora reggel nagy volt a vadászat a repülő rovarokra. Örömmel láttuk őket, hiszen itthon is egyre kevesebbet látunk belőlük. 7:30-8:00-ig bőségesen megreggeliztünk, majd csekély csomagjainkat ismét beraktuk a busz hátuljába, a szállodától 200 méterre, borvízzel megtöltöttük üres flakonjainkat és 8:43-kor elindultunk Lubló vára felé. 10 perc alatt oda is értünk, de a várat csak kívülről szemléltük meg és nem mentünk be, mondván kevés a látvány 5 Euróért.

8:50-kor továbbindultunk Késmárk felé, ahol szándékunkba volt megkoszorúzni az egyik templomban levő Thököly Imre Felső- Magyarország és Erdély egykori fejedelmének a szarkofágját.

10:05-kor meg is érkeztünk Késmárkra, ahol tiszteletünk jeléül, koszorút helyeztünk el a szarkofágon. A templom nevét nem tudom. A mellette levő evangélikus templomba is be lehetett menni a 3 Eurós belépővel, de nem engedték a fényképezést. Az egyik templomban elnéző volt a hölgy, de a fatemplomban úgy ordított a másik, amiért egyik társunk egy fotót készített és követelte volna a 15 Eurós fényképzési belépőt.

Az evangélikus fatemplom a protestáns üldözések idején épült az 1681-es soproni országgyűlés határozata alapján, akkor a városon kívül, de nem lehetett neki sem tornya, sem harangja. Ez a templom 1687-ben épült az Észak- Európai protestánsok anyagi támogatásával. 1500 férőhelyes. Innen továbbmenve, meglátogattuk a Késmárki várat is, de az olyan alacsony, hogy a körülötte levő magas fák nagyon takarják és nehezen vehető észre. Erre is ráfér a tatarozás.

11:44-kor indultunk Igló felé, ahol 30 percet nézelődhattunk a nagy melegben, de egy kis késéssel indultunk tovább Jászó felé.

Dzsumbuj Jászón

A falu szélén van egy cigánytelep, ahol az úton úgy korzóztak a cigányok, mint 1957-ben a pufajkások. Nem akartak ám az útról lehúzódní, talán azért, mert ma tartják a cigány holokauszt emléknapiját.

13:00-re azért csak megérkeztünk a Premontrei Rend monostorához, ahol egy magyarul beszélő ember tartott nekünk egy kis előadást. Ez a francia alapítású rend, 1170-körül jöhetett Felső-Magyarországra és folytathatott vallásos tevékenységet. A Monostor a Keresztelő Szent János nevet viseli. 1787-ben, a liberális zsidó szellemiséget pártoló „Kalapos király” ezt a rendet is feloszlatta, de ők szerencsésebbek voltak, mint a Pálosok, mert a következő osztrák császár visszaállította a jogaikat.

Szlovák álom a múlttól

15:35-kor továbbindultunk, de mivel még sok kilométer volt előttünk, így már csak egyszer álltunk meg. Így már megállás nélkül haladtunk át Rozsnyón, Tornavár és Krasznahorka várai mellett, majd 17:00-kor Rimaszombat mellett. 17:30-18:00 között egy kis pihenőre megálltunk Losoncon, ahol benéztünk az egyik református templomba, ahol éppen misét tartott a tiszteletes.

19:00-kor Sállynál, ismét a csonka ország területére értünk és Budapesten az Újpesti Városkapu megállónál szálltunk ki, míg a többiek az indulási helyen. A két nap alatt, közel 850 km utat tettünk meg. Nagyon sűrű volt a program, de úgy gondolom, hogy egy kis prospektust megérdemeltünk volna, igaz, hogy Kiss Imre a buszban felolvasta az internet segítségével, hogy mit láthatunk. Ha ezt kézbe kaptuk volna, ki-ki hozzá is olvashatott volna. Nekem tetszett a látvány, bár az eredeti programtól volt egy kis eltérés.

Budapest, 2013. 08. 05-én.

Bencze Pali

Freskónézés a Pramontrei monostorban.

Krasznahorka vára helyreállítás közben.